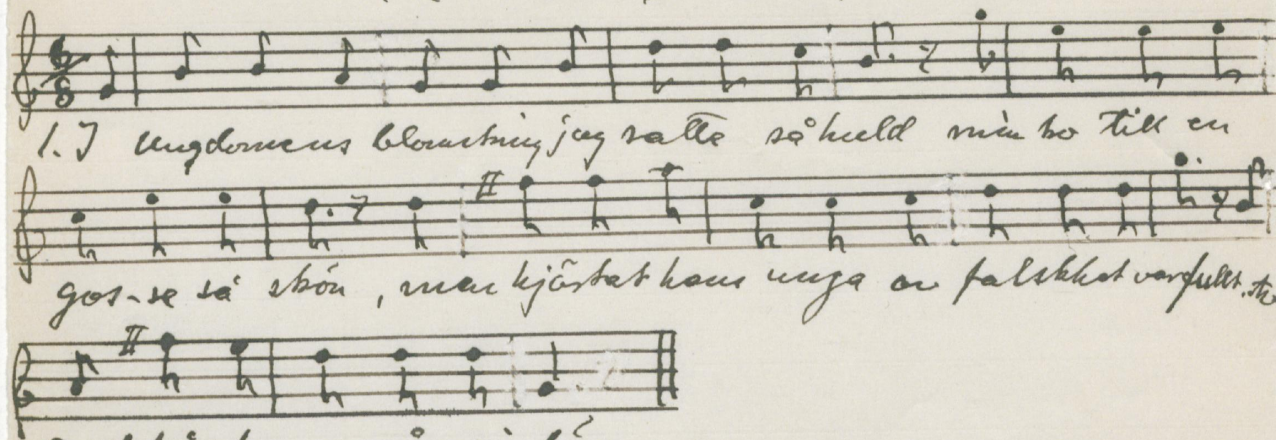

81
89. Jungdomens blomstring.
(Therese Sköld)

81

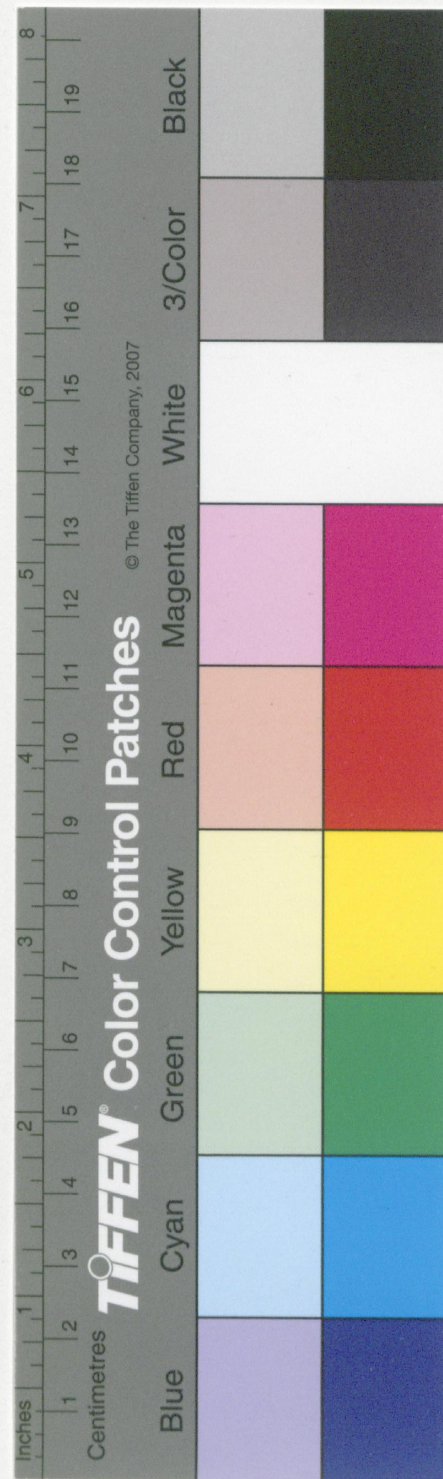

1. I ungdomens blomstring jag valde så huld min brö till en
gostig så skön, men kärleken hans unga en falskhet varfullt.
Gud får den engångsin löst.

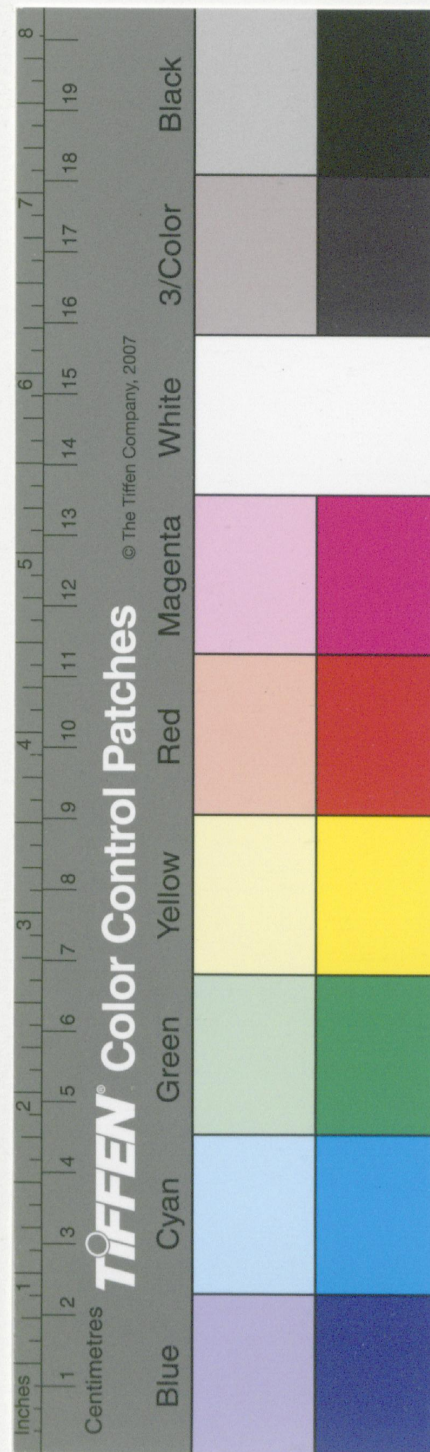
2. Tid tygde års ålder förkjuden jag blev -
av vännen jag älskat så ömt.
Jag tänkte då skriva till honom ett brev,
men tårarna hindra mig jämt.

3. En brinnande kärlek då tändes hos mig,
som ännu i hjärtat finns kvar,
men fastän jag är övergiven av dig,
en vän uti himlen jag har.

4. Jag längtar till honom. Ark, måtte han trost
mig taga från jordens grus,
ty glädjen, den jag här i världen har haft,
är så lätt likt ett brinnande ljus.

- 82
5. Nu finnes på jorden ej mera för mig
en vän, som kan skänka mig tröst.
När du hade mod att glömma bort mig,
då brast utan ångest mitt bröst.
6. Du aldrig mig älskat, fast du ha så sagt,
du har blott talat falskhet för mig.
Du borde så tung på mitt hjärta du lagt,
men gärna jag bär den för dig.
7. Jag vet, du har penninger, silver och guld,
och därför rikar du mig.
Men, dock jag berinner att det var min skuld,
ty jag satte trohet till dig.
8. Nu slutar jag skriva, jag vill icke mer,
ty kanske jag gör dig besvär.
På resa du möjligen stadder nu är
till vännen, du håller så här.
9. Jag gålo utan hjärtat har sagt dessa ord,
som här uppå papperet stå,
och om vi ej träffas mer här uppå jord,
i himlen vi mötas väl få.

10.

83

Och nu jag dig bjuder ett hjärtligt fäväl
och tecknar med darrande hand,
att du var mitt hjärta, du var all min själ!
Jag aldrig dig bortglömma kan.

A. L.

83

